

Az az ember, akinek szívében ilyesmi uralkodik, saját magát zárja ki Isten országából, és a gonoszlélek csalárd sakkhúzásainak esik áldozatául. Ez ugyanis agyafűrt és kifinomult módszerekkel közelít meg minket. Kihasználhatja pl. az Istentől kapott kegyelmeket is, a buzgó és lelkes imát: tetszelegjünk lelki előhaladásunkban; hiúsággal kísért meg: magunkban bízunk stb.

Az igazi kegyelem csak Istentől jöhet, és sohasem a sötétség szellemétől. Minden rendetlen vágy, amely arra készíti az embert, hogy önmagát tegye élete központjává, nem Istentől, hanem a „hazugság atyjától” ered.

(B. H.)

LEVELEK A MISSZIÓKBÓL

P. Vajda Tibor S. J. atya magáról ugyan alig ír, de legutóbbi körlevelében **három nővérrel** is készített beszámolót, illetve kérte meg, hogy írjanak magukról. Mivel kettő közülük magyar, még nagyobb örömmel közöljük soraikat.

1. „Részt kell vennünk az Egyház missziós munkájában. Nemcsak pénzzel, hanem lelkileg is kell segítenünk. Legyünk készen imádkozni és áldozatokat hozni érte.” 13 éves koromban ezt nagyszerűnek találtam. Felvillanyoztak azok a történetek, amiket a misszionáriusok hőies tetteiről hallottam; misszionáriusok, akik küzdöttek tudatlansággal, betegségekkel, az élet mindenféle kényelmetlenségével, sőt még életüket is veszélyeztették, míg mi kényelmesen ültünk nagy és szép templomunk padjaiban körülvéve azoktól, akik ugyanazt a hitet vallják. Gyakran jöttek misszionáriusok közenk, s megindító történeteket mondtak arról, hogyan terjed az evangélium. De nem tudtam magam túltenni az érzésen, hogy ezeket a misszionáriusokat világrészek választják el tőlünk; így keletkezett bennem az „ök/mi” viszony.

Hogyan is folyik ez a missziós munka? Hol? Kik is végzik? Ezek a kérdések sose jutottak eszembe. Emlékszem, 8-os koromban nagyon „nemesnek” éreztem magamat, amikor elhatároztuk, hogy gyűjtést rendezünk a missziók javára. Noha nem volt nagybőjt, lemondtunk a cukorkákról s egyébről, hogy „személyes áldozatot” hozzunk a missziókért. Jó kezdet volt. De „nagylelkűnek” éreztük magunkat, ahelyett, hogy mi köszöntük volna meg a misszionáriusoknak az alkalmat, hogy ebben a zsenge korban önzetlennek érezhették magukat.

A missziós gondolat számomra előbb kezdődött mint a 8. osztály. A második világháború után születtem Magyarországon. Szüleim gyakran adtak példát arra, hogyan ragaszkodjunk hitünkhez minden áldozat árán is. Tőlük kezdtük megtanulni, hogy becsüljük és védjük katolikus hitünket és hagyományainkat. Tudtam, hogy a misszionáriusok tették ezt lehetővé, ami még misztikusabb jelentést adott ennek a szónak. Csak nemrég kezdett kinyílni a szemem és lehullani a lelki hályog.

1985 októberében rendünk 3 tagja kapott meghívást, hogy kezdje el első külföldi misszióikat. 1940-ben, Magyarországon alapított, Jézus Szívének felajánlott rend tagjai vagyunk. Közösségünk számtalan nehézségen ment át, de célja a jelen napig nem változott: Friss reménnyel, hitelen, bizalommal tanítani katolikus hitünk igazságait, — nem felejtvé el, hogy Atyánk dolgozik bennünk az általunk. — Sr. Mary Ann Lou orvos, és a Tien kardinálisról nevezett katolikus kórház igazgatónöje. Jelenlétével biztosítja a keresztény értékeket az orvosi hivatás gyakorlásában. Apója az egységet és a harmóniát. Ugyanakkor törekszik arra, hogy a kórház működési szintje mindinkább emelkedjék. Azon fáradozik, hogy mindannyiuk magatartása és gyakorlata mindinkább Krisztushoz hasonló legyen. — Sr. Elaine Marie Peng kurzusokat

tart a nevelőknek, hogyan vigyék el egyre hatékonyabban Isten szavát Isten népéhez. Aktív része van az egyházmegye hitoktatói munkájában. Mindkét nővér Shanghaiban született. — Én pedig, Fogassy Judit nővér, szorgalmasan tanulom a kínai nyelvet és ugyanakkor angolt tanítok. Mikor ezt a cikket írtam, főcélom nem a bemutatkozás volt. Mivel megkértek, hogy írjam le benyomásaimat, elsősorban hálámat, mély tisztületemet és csodálatomat szeretném kifejezni a misszionáriusoknak, akikkel találkoztam, valamint a múlt és jelen missziós munka gyümölcséiért.

Könnyebb megválaszolni, mi nem a misszió, mint azt, hogy mi az. Hogyan fejezhetné ki az ember szavakban azt, amit sokan éltek meg oly hűségesen? Gyakran érzek indítást arra, hogy mondjam: Vessük le a cipőnket (nem azért, mert ez itt szokás), ahogy Mózeszt figyelmeztette az Úr: „A hely, ahol állsz, szent föld.” Amit láttam és hallottam, azt nem lehet a szószékről prédikálni, mert nem rendkívüli, egyedülálló történetek. Az alábbi kép formálódott ki bennem a misszionáriusok jellegzetességeiből:

Hűség Urunk Jézus Krisztus iránt az imában és oltáriszentséggel egyesült életben. **Gyökeres szegénység**, lemondva még arról a biztonságról is, hogy életáldozatunk gyümölcsöket hoz. Talán a legnehezebb erről a „kincsről” lemondani. **Türelem**, míg Isten akarata kibontakozik, azzal a meggyőződéssel, hogy Ő jelen van és vezeti az apostoli tevékenységet szándéka szerint.

Egyik barátom röviden így fejezte ezt ki: az a misszionárius, aki készségesen „oltáriszentséggé” válik, hogy Isten népe — Krisztusban és Krisztussal — megtörje és elfogyassza tehetségét, energiáját, idejét, szeretetét, törődését. Ez a „megtörtség” életet ad egyeseknek és az Egyháznak.

Bocsánatot kérek az új misszionárius hosszú elmerengéséért. A missziós élet igazi és hősi története azonban alázatosan hálássá tesz, amikor látom az éveken át tartó szolgálatokat, fiatalos energiák feláldozását és a kietartó hűséget.

Engedjék meg, hogy köszönetet mondjak azért, hogy mostani testvéreim életük példájával buzdítottak sokakat, de különösképpen ezt a fiatal misszionáriust. Adja Isten, hogy a Szentlélek továbbra is meg hozza a gyümölcsöt, amit Ő vár. Krisztus kegyelme és békéje legyen velünk örökre.

Judit nővér

2. Plébániám hívei panaszkodnak, hogy két dologból sohasem elég: a pénzből és az időből. Amikor látogatom a családokat, gyakran sópáncsokodnak, hogy mennyire el vannak foglalva. A környéken több kisebb gyár működik, hol karácsonyfa díszeket készítenek. A nép a gyárból elhozza a félkész árut és otthon állítja össze. Ha nincs karácsonyfadísz, akkor evőpálcikákat csomagolnak, díszítéseket ragasztanak lámpákra vagy virágvázákra, esetleg ruhát varrnak.

Mit csináljak én ilyen helyzetben? Elkedvetlenedve, de belekapcsolódtam munkájukba. A varrógép berregett, a négy kisgyerek hancúrozva kiabált és szaladgált össze-vissza. Én pedig anyukkkal beszélgettem. De feltűnt, hogy a rádió is teljes erővel bömbölt. Megkérdeztem az asszonyt: Hogyan tud ilyen zűrzavarban figyelni arra, amit a rádió mond? Az ő és Isten válasza egyszerre jött. Ó, — mondotta — én nagyon szeretem hallgatni a rádiót munka közben. Úgy éreztem, Isten sugallja, hogy azt válaszoljam: P. Li hittan-oktatásáról készültek magnószalagok. Nem szeretné ezeket hallgatni, míg dolgozik?

Erre Lin mama mellém ült és könnyes szemmel mondotta: „Nővér, Isten küldött téged hozzám.” Már hosszú éveken át — folytatta — nagyon üresnek érzem a szívemet. Többet akartam hallani arról, hogy mit is jelent katolikusként lenni. Épp ma reggel gondolkodtam azon, hogyan pótolhatnám mulasztásaimat. Mert, mondtam Istennek, az a rövid oktatás a házassági előkészületnél, 10 évvel ezelőtt nem volt elegendő. Akkor csak a legszükségesebb hittani alapokat magyarázták meg. Már régóta vágytam arra,

hogy mélyebben hatolhassak be hitünk igazságaiba. S íme, most itt a válaszdod: Hallgathatok hitoktatást, miközben dolgozom.

Azóta körüljárók kis motorbiciklimmal. Egyik helyen felveszem a magnetofonszalagot, amit már lehallgattak, a másik háznál meg átadom, hogy ők is hallgathassák — munka közben!

Egy Maryknoll-nővér

3. Juventia nővér 50 évvel ezelőtt érkezett Kínába. Amíg a szárazföldről ki nem utasították, Kína déli részén misszióskodott több szatmári iskolanővérel együtt. Amikor távoznia kellett, Taiwanba jöttek hárman, és a Maryknoll atyák egyházmegyéjében kezdtek dolgozni. Egyik nővér hamarosan Amerikába ment. A másik megbetegedett és elhagyta Taiwan. Pákozdy Juventia nővér egyedül maradt. De nem sokáig. A püspök helyeslésével egyházmegyei apácarendet alapított, a Jézus Szíve Nővérek rendjét, 1953-ban.

Jelenleg kb. 70 tagja van a rendnek. Fő munkaterületük: segítenek a plébániákon. Van plébánia, amelyet teljesen ők vezetnek. A pap csak misézni és gyónatni jár ki ezekre a helyekre. Vezetnek azonban három iskolát és több óvodát.

Nem régen a Szentatya „Pro Ecclesia et Pontifice” érdemjellel tüntette ki, amit az új püspök adott át Juventia nővéreknek. Pákozdy nővér pedig végre elhatározta, hogy ő is belép az általa alapított Jézus Szíve rendbe, mert eredeti rendjével alig tudott már kapcsolatot tartani.

P. Vajda Tibor SJ
Catholic Church
1-9 Wen Ming Rd
Putze, 61305.
Taiwan

Azt hiszem, említettem legutóbbi levelemben, hogy húsvét után Taiwanba készültem vakációra. El is mentem és majdnem egy hónapot tölthettem ott. Jólesett, a „dolce far niente”, bár nem turistáskodtam. Többször jártam már a „Szigeten”, 1968-ban tanítottam is egy félévet náluk, de azóta annyit változott az ország, hogy alig ismer rá az ember. Meglátogattam magyar pátereinket és mindegyiknél töltöttem pár napot — kölcsönös örömeinkre. Felkerestem egykori tanítványaimat is, bár más nemzetiségűek, s így sokat láthattam. A vallásos élet — a gazdasági fejlődés ellenére, vagy talán éppen azért? — krízisben van. Az 1950-es években sokan kérték felvételüket az Egyházba. Számos volt a menekült, akik gyökértelenek voltak és az Egyházban találtak valamelyes biztonságot és életcélt. Ma a gyors meggazdagodás vágya és a gazdasági verseny elnyomja az érdeklődést a lelki dolgok iránt. Az iskolákban pedig annyit követelnek a hallgatóktól, hogy alig van idejük egyéb, pl. vallási kapcsolatok teremtésére. Az eredmény? A sok szép templom, amit akkoriban a további megtérések reményében építettek, meglehetősen üresnek tűnt. Mindenesetre örömmel tapasztaltam, hogy a putzei templomban, ahol magyarjaink dolgoznak, igen szép hitélet folyik. (Úgy hallja az ember, hogy még a volt kínai misszióknkban is szépen tartják magukat az emberek, sőt névcszik a számuk.) Valószínűleg két okot találunk erre: pátereink buzgótsága, szerény, példaadó életmódja s életszentsége, valamint az egész környék egyszerűbb életstílusa. Egyik osztrák atyánk már 85 éves, de vasárnaponként három szentmisét is tart, hosszan prédikál (amiből szinte semmit sem értenek, mert amoy nyelvtudása igen korlátozott!), májusban és júniusban a plébános (egy kínai pap) segítségével egy családnál gyűjti össze esténként a szomszédos híveket imára — amit kis „kínálgatás” követ. En is résztvettem ilyen esti találkozózn és meghatott a testvéri szellem. Az egyik ilyen imaösszejövövelen Császár testvér, amikor le akart ülni, egy bútornak esett, megsértette a hátát. Kórházba kellett szállítani; három napot voltam vele együtt

a Huawei (Tigris fark) kórházban, amit belgák vezetnek. Érdemes volna hosszan és külön-külön írni magyarjaink munkájáról, mert mindegyik — a maga körében — kiváló, eredeti meglátásokkal, jó nyelvtudással és rendkívüli munkabírással dolgozik. Csak egy szót Bencze testvéréről. 81 éves, és tavaly súlyos autóbaleset érte, de még nem ment nyugdíjba. Ha Taiwanban kb. 300 katolikus templom van, akkor 250-et ő épített vagy legalább is rendezett be, készítette el az oltárokát; nem is szólva a sok egyéb iskola- és plébániaépületről. Még a protestánsoknak is csinál templomberendezést. Mit jelentett mindez anyagilag is, azt nehéz felmérni. Számomra nagy élmény volt, hogy közvetlenül láthattam mindannyiuk munkáját.

Nálunk, a Fülöp-szigeteken más. Taiwanban most vetnek, itt mi aratunk. Az Egyház körünkben már 400 éve gyökeret vert. A mi templomunkban pl. vasárnaponként 10—12 szentmisére van szükség, hogy beférjenek a hívek. A múlt hónapban 320 keresztes-szűn volt, a legutóbbi vasárnap pedig jómagam 35-nek szolgáltattam ki a szentséget. Csóstul jönnek mindenfelől, főleg mióta külön kereszteslő-kápolnánk van. Ne felejtjük el a több órás gyóntatást sem! Most pedig ki akarjuk használni a tömegtájékoztató eszközöket. Adományokat kaptam, s egy TV-videót veszek: vallásos és egyéb építő jellegű filmeket vetítünk le a barrio (negyedünk) kápolnáiban. Itt még kevés embernek van tévéje; a helyi programok nagy része szemét. Reméljük, hogy megfelelő vetítésekkel jó hatást gyakorolhatunk felnőttekre és gyermekekre egyaránt. Nagyhiéten kölcsönként videóval vetítettem le Urunk szenvedését, s tapasztaltam, milyen mély benyomást gyakorolt. Az új alkotmány biztosítja a vallásoktatást a rendes tanítási időben. A baj az, hogy nincs elég kiképzett katekistánk, s ahol van, ott sem akarnak mindig pénzügyi áldozatot hozni az egyházközségek: nem akarják tisztességesen fizetni a hitoktatókat. Pedig a vallásoktatás döntő befolyást gyakorol a jövőre is!

Amikor visszatértem Taiwanból, meghalt egyik kínai rendtársunk asztmagörcsben. Így még több munka szakad a vállunkra. Egészségileg még bírom: nem rosszabbodott az állapotom, csak kiejtésem (artikuláció) nehezedik kissé. Taiwanban találkoztam egy kínai orvossal, aki kínai módon gyógyít (teákkal stb.). Ő mondotta, hogy betegségre nincs kúra, csak a pihenés és az ima segít (pedig az illető nem is keresztény!). Pihenésre nincs most már időm, imádsággal pedig sokan támogatnak. Hiszek azért a nyugati orvosságokban is, s így remélem, hogy még jó ideig hasznosan dolgozhatom.

Král József SJ
242 D, Jakosalem Str.
P. O. Box 98
Cebu City 6401
Fülöp-szigetek

PAPI JUBILEUMOK

Gyémántmise: Dr. Bálint József, szentszéki tan., erdélyi egyházmegye, június 21-én a pécsi Jézus Szíve templomban; kézzezetője: Dr. Bán Endre, szónoka: Lónay Ödön.

Aranymisek: Msgr. Zvekanović Mátyás szabadkai püspök, június 29-én.
Cser-Palkovits István S. J. Bécsben, június 28-án; szónoka: Dr. Liptay György.